

[Søren Olesen.]

stanser imellem, sådan at man ikke bagefter skulle underkende de bestemmelser, som var udsendt, således som det er sket nogle steder, hvor man er gået i lag med omvurderinger. Det virker altid noget foruroligende, når noget sådant kan ske, uden at det kan påpeges, at der ellers er sket en forskydning i grundværdierne siden sidste vurdering.

Som sagt, vi kan ikke indvende noget imod, at man udvider landsskatteretten. Hvorvidt finansministeren eller folketinget så skal udnævne de nye medlemmer, tør jeg ikke rigtig sige noget om. Faren for, at det bliver politiske udnævnelser, er for så vidt lige stor, enten det er finansministeren eller det er folketinget, der udnævner. Man kan jo sige, at hvis vi skifter regering hvert tredje eller fjerde år, er der nogen sandsynlighed for, at forskellige anskuelser bliver repræsenteret, hvis finansministeren udnævner; men jeg vil gerne anbefale, at erhvervene får så mange repræsentanter som muligt. Jeg mener, det er vigtigt, at man har sagkyndige repræsentanter for de forskellige erhvervsgrupper, som kan klarlægge erhvervenes specielle forhold. Det vigtigste er, når retten skal være en beskyttelse for skatteyderne, at der der findes repræsentanter, som er kendt med skatteydernes forhold indenfor de forskellige erhverv, og jeg mener derfor, at der kan være grund til at overveje, om ikke det bør præciseres, at der skal være flere end de fire repræsentanter for erhvervene.

Når der så er tale om, at der skal udnævnes to viceformænd, og at kontorcheferne i visse tilfælde træder i stedet for formanden, er det naturligvis for at fremme sagerne, og hvis der iøvrigt, som man må gå ud fra, er udarbejdet retningslinier, vil der ikke være noget i vejen for, at det kan virke tilfredsstillende. Hvor det drejer sig om mere principielle sager, må man jo regne med, at man henskyder afgørelsen til et større forum indenfor landsskatteretten.

Med disse bemærkninger vil jeg tilsige vor støtte til lovforslaget. Med hensyn til enkeltheder må vi forbeholde os retten til at tale med ved senere behandlinger.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil gerne takke for den almindelige tilslutning

til den tankegang, der ligger bag lovforslaget, at det nu er nødvendigt at styrke landsskatteretten, således at den bedre kan overkomme det arbejde, som er blevet pålagt den.

Der er under forhandlingen spurgt, hvor mange sager der ligger i retten i øjeblikket. Tallet er 14 000. Jeg må med det samme gøre opmærksom på, at der altid om efteråret er maksimum af sager, idet der kommer mange sager ind i løbet af sommeren og efterårsmånederne, men det er stadig således, at 10 000—12 000 sager ligger uafgjort i altfor lang tid. Derfor er det nødvendigt at sørge for, at denne pukkel kommer væk, og at sætte landsskatteretten i stand til mere kontinuerligt at behandle de sager, som den får forelagt. Det er også baggrunden for, at såvel landsskatteretten som skattedepartementet og også jeg har været interesseret i at finde en form for udvidelse.

Man kan så spørge, og vi har også spurgt os selv, om der er mulighed for at begrænse antallet af sager. Det ærede medlem hr. Johs. E. Larsen var også inde på dette spørgsmål. Det kan ske på forskellige måder. Man kan kræve en særlig form for indgivelse af klage; man kan også kræve, at der skal erlægges et gebyr, eller man kan på anden måde søge at begrænse sagerens antal. Men vi er meget tilbage herfor, idet vi anser det for et demokratisk princip, at enhver, der ønsker at klage over ansættelsen, skal kunne gå til landsskatteretten, uden at det skal være nogen økonomisk byrde, og uden at skulle søge hjælp hos revisor eller sagfører. Ganske vist kan det altså være et bekosteligt princip, men jeg anser det for meget væsentligt, og det er grunden til, at vi ikke har stillet noget krav om, at klage skal indgives i en særlig form, eller om erlæggelse af et bestemt gebyr.

Når vi ikke på denne måde kan begrænse antallet af sager, må man finde ud af, hvordan retten kan blive i stand til at behandle sagerne, og så opstår spørgsmålet: Hvad er nåleøjets i rettens arbejde nu? Af det forslag, der her foreligger, kan man se, at vi har ment, at nåleøjet er dette, at formanden for landsskatteretten skal deltage i alle sagers behandling. Ved at dele formandens arbejde ud på to viceformænd og under særlige forhold også til kontorcheferne mener vi, at vi kan få puklen bragt ud